

v krčmo uhajal, če ne bo še kaj hujšega počel, kake še nečedne lajdre — kaj vemo? — štimal.«

Dekle so polile solze.

»Otrok!« je zavpil tedaj gvardijan narejeno dobro, »jokati se ti ni treba. Če si kaj kriva, lej, saj lahko popraviš. Če si kriva in če ti je Janez kaj pri srečju.«

»Mi je pač,« je reklo dekle s solznimi očmi.

»Ampak Judež je bil. Ali se bo spodobilo, da bo k oltarju vedel rožo Marijo? Jezike loške spremisli,« je še dražil redovnik.

»Mar so mi,« je rastlo dekle. »Da bo Janez le enkrat moj, ga bom že naučila, da ima pesti. Potem naj se ga varuje Matija.«

»To je beseda, dekle!« je vzkliknil oče Agatangelus, a do tal zopet previdneje:

»Ali bi ne hotela malo potolažiti fanta, ki obupa, pa sem ga prej nagnal za pokoro molit v cerkev? Za pokoro, lej, ker je klet, pa da bi za té molil, Marija! Ali naj ga pokličem?«

»Pa ga dajte, oče gvardijan.« — — —

Tako je uredil modri oče Agatangelus še zadnjo nepriliko, ki mu je izvirala iz slovesne procesije. V poročilu očetu provincijalu je ni zabeležil. »Te zadnje veselosti,« je menil, »ne privoščim nikomur drugemu. Naj mi bo v tolažbo v bridki smrti uri. Spomnil se bom na to, pa se smejal. Očetje tovariši bodo rekli, da že tostran vidim nebeško veselje. Amen.«

Dva meseca pozneje je s slovesno mašo Janeza in Marijo poročil. (Dalje.)

SLAVOSPEV MESTU.

TONE SELISKAR.

Pišem pesem izgnanec, v samoti trpkih planjav,
govorim tebi, rodni brat, iz temnice plahih gozdov,
pišem pismo kakor izgubljeni sin v sluteno smer,
pišem ti slavospev in hrepenenje ko ljubljenci svojega srca.

Iztegnjen v visočino, na stolpu svojih misli stoječ
te gledam v blesku žarometnih spominov vseh dolgih let,
in tako je težko mi, da bi grizel v črto, ki med nama leži,
da bi krilil z rokami ko pogubljenec v davečih valovih voda.

Obzidane ceste — ko žarka prema skozi tisočero življenj,
ljubke ulice in senčni prehodi v mračnih obokih zidov,
hiše v dolgih vrstah v eno samo nerazdružno telo
in stolpi, kopajoči se v oblakih, segajoči skozi zastore teme!

Razmaknjeni trgi, oboroženi z bleskom in strahom belih palač,
temni koti, obgrajeni z gnilimi pročelji beznic,
skrivnostna predmestja z vročo pesmijo lesa in nakoval,
rdeče tovarne in množice v divjih izbruhih strasti!

Mesto, morje, goreča noč v meni sredi ravnin,
ki me žro, mrtvičijo, polnijo z grozo svojih prstenih lic,
da bi se trgal, hitel, plul v tvoj široki objem
v hram tvojih svetlih — resnico zakrivajočih zagrinjal.

Ti ne veš, kako je strašna resnica vseh živih resnic,
razgaljena po njivah, po ogromni ploskvi rodovitnih step,
po zemlji, ki jo čutim v sebi, kakor da sva dva
spojena v okov, v misel in podedovano rojstvo gorja.

Slavospev tebi! Tu je solnce in grivasta pesem vetrov
in trpljenje in smrt! (V tebi jo skriva ogenj tisočvoltnih plamen!)

In smrt... V razkošnem blagostanju odpirajočih se grud
umirajo gladne žanjice v grozi nepojmljivih pravic.